

Vuurlopen kan goed zonder 'tsjakka'

Obstakels overwinnen op Hilversumse landgoed De Hoorneboeg

door Evert van Tijn

HILVERSUM - Iedere keer verzamelt Ramon al zijn moed en loopt hij op zijn blote voeten naar het begin van het vuurbed. En steeds weer slaat hem de angst om het hart als de hitte van de gloeiende houtskool in zijn lijf en gezicht slaat. Met een zucht draait hij zich om en zoekt zijn plaatsje naast oma weer op. De vijfde keer trekt hij oma met zich mee. In haar hand vindt hij wel de kracht. Niks geen 'tsjakka': „Ik word piloot“, schreeuwt hij zijn hartewens, terwijl hij in drie stappen zijn barrière overwint.

Over een jaar of tien zal blijken of de kleine Ramon zijn droom verwezenlijkt. Hij was de jongste deelnemer aan de vuurloop op een open plek in het bos van het Hilversumse landgoed De Hoorneboeg. Onder een prachtige sterrenhemel en begeleid door vuurmakers en instructeurs probeerden een kleine dertig vrouwen en mannen, jongens en meisjes hun grenzen te verleggen.

Het gaat om je persoonlijke

doel, het overwinnen van een obstakel en het verwezenlijken van je dromen“, houdt instructeur Peter Vermeer hen voor. Na de kennismaking hebben de deelnemers samen de vuurplaats gebouwd, een stapel houtblokken in de vorm van een bijenkorf. „Aandacht is energie. Daarmee kan je de obstakels overwinnen en je dromen bereiken.“

Twee instructrices delen papieren vogeltjes uit waarop kan worden geschreven wat je nog verhindert die dromen te realiseren. Om de beurt loopt iemand naar de houtstapel om haar of zijn vogel te offeren. „Als je wil kan je hardop zeggen wat je kwijt wil. Dat helpt. De vogel is een symbool en het vuur transformeert, geeft genoeg energie om los te laten wat je op dit moment kwijt wil.“

„Het gaat om jou, niet om het vuur lopen of er doorheen lopen. Het is je aandacht“, legt mijn buurvrouw uit. Zij wil weten waarom mensen haar steeds weer hun hartsgeheimen toevertrouwen. Anderen vragen hulp bij het overwinnen van

emoties: onzekerheid, schuld, geslotenheid, vooroordelen, angst voor verandering of het onbekende. Sommigen zwijgen, anderen schreeuwen het uit, een enkeling fluistert als was het een bekentenis.

Sojaolie

Als alle vogeltjes hun plaats hebben gevonden, wordt de stapel overgoten met sojaolie en gaat de brand erin. Als laatste voorbereiding krijgt iedereen een handje cederzaad om dat onder het uitspreken van een wens in het nog jonge vuur te werpen. Instructrice Annemarie Bläss vertelt van de man die extatisch werd na het verbranden van het cederzaad: „Jij vloog om mijn hals en riep maar 'het werkt echt, het werkt echt'. Hij had om een vrouw gevraagd en nog geen twee minuten nadat hij zijn cederzaad in het vuur had gegooid, vroeg een vrouw zijn 06-nummer.“

Met de vuurloop is een hele avond gemoed. De voorbereidingen, het bouwen van het vuur en tenslotte verbrandt de houtstapel tot hete as en sintels.

In het uur dat daarmee gemoed is schotelen Vermeer en zijn helpers de deelnemers de pijloefening voor. Een opstapje naar het einde van de avond, als het vuurtafje is gespreid. Ook de pijl staat voor het doorbreken van barrières. Na het formuleren en ook tekenen van het probleem zet de deelnemster de punt van de houten pijl in het holletje van de keel. In drie keer ademen wordt kracht en moed verzameld om het probleem aan te pakken. De instructeur zet de staart van de pijl tegen een plankje en met een kreet loopt de deelnemer tegen de punt en de schacht breekt. Cecile (22) moet wel wat overwinnen, als de metalen punt tegen haar kwetsbare keel staat. Maar moedig zet ze door. Ze heeft de vuurloop als verjaardagscadeau gekregen van haar vriend. „Ik merk wel dat het heel veel los maakt. Het heeft me een harmonieus gevoel. We kennen elkaar al een tijd en het is al een paar keer uit geweest. Dit is goed, nu we weer samen zijn. Spiritualiteit trekt me erg, maar nu nog het aardse.“

Sundoor Holland houdt morgenoavond weer een vuurloop op De Hoorneboeg, aan de Utrechtseweg halverwege Hilversum en Hollandsche Rading. Deelnemers kunnen zich vanaf half zeven aanmelden. Volwassenen betalen 50 euro, kinderen tot achttien jaar 20 euro. De bijeenkomst duurt van zeven tot ongeveer half twaalf.

Voor vriend Tsarr (19) is het de tweede vuurloop. „De eerste keer kreeg ik het als cadeau van mijn zusje. Het heeft heel goed gewerkt. Ik weet beter was ik wil en ik ben sterker geworden. Maar er helemaal naar handelen, zover ben ik nog niet.“ Als de tot kool verbrande blokken zijn uitgeharkt tot een vuurbed, geeft Vermeer zijn laatste instructies: „Stel jezelf je doel en ga er over het vuur heen op af. Het beste is twee stappen van het vuur te staan en pas als je je

besluit genomen heb te gaan lopen. Gewoon lopen, dat is het beste, niet rennen en niet dansen.“

Niemand die achteloos de barrière neemt. Het is afwachten, moed verzamelen, want de houtskool is heet, heel heet. En er is duidelijk meer dan louter emotie en verlangen. Ook het gezond verstand telt. „Even wachten hoor, tot het niet meer zo rood is“, stelt een vrouw de krachtmeting nog even uit. Cecile en Tsarr gaan samen hand in hand door het vuur.

Uitweg

Maar niet iedereen waagt zich eraan. „Alleen gaan als je voelt dat het vuur je roept. Niet omdat je denkt dat het moet“, zegt vuurmaakster Inge. Het is niet aan dovemansoren gezegd. Een jongen maakt gretig gebruik van de geboden uitweg: „Ik ben niet overtuigd van het doel van de avond. Dit spreekt mij niet aan.“ Ramon heeft ondertussen de smaak te pakken. „Piloot“, zingt hij bijna terwijl hij zijn blote voetzjes voor de derde keer aan de gloeiende massa waagt.